

FAMILIEROMAN

GERDA
VAN WAGENINGEN

Hart op drift

ELLESSY
RELAX

Gerda van Wageningen

HART OP DRIFT

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Anaïs is nog maar kort geleden bevallen van een tweeling als ze op een vreselijke dag ontdekt dat haar man een einde heeft gemaakt aan zijn leven. Haar leven bestaat vanaf dat moment uit enkel zorgen. Ze mist haar man, heeft geen antwoord op de verbijsterende vraag: waarom, en loopt voortdurend tegen allerlei problemen aan. De zorg voor de tweeling rust nu helemaal op haar. De nabestaandenuitkering is onvoldoende om van te leven en het ergste van alles: haar schoonouders verwijten haar dat hun zoon zo ongelukkig was dat hij voor de dood koos. Maar Anaïs beseft dat haar kinderen haar nodig hebben en daaruit put ze de kracht om verder te gaan, alle zorgen onder ogen te zien en te proberen toch weer een waardevol leven op te bouwen. Er blijken toch mensen te zijn, die haar nog kunnen laten lachen.

Gerda van Wageningen heeft sinds 1979 negentig boeken geschreven: historische romans, waarin het plattelandsleven een grote rol speelt en hedendaagse familieromans. Ze woont al ruim 35 jaar in de Hoeksche Waard en werd in 2005 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Hart op drift is een roman uit de serie Ellessy Relax, een reeks van ontspannende hedendaagse familie- en liefdesromans, bestemd voor een breed vrouwelijk lezerspubliek van alle leeftijden!

De pers over Gerda van Wageningen

“Boeiend, eigentijds, zeer realistisch, levensecht, informatief...”

Marian Verstappen voor Biblion

“Na ruim 80 romans geschreven te hebben behoeft de schrijfster geen verdere introductie meer.”

H.W.L. Keus-Asveld voor Biblion

“Als een van de weinige auteurs schrijft zij net zo gemakkelijk over moderne tijden als over historische periodes.”

Club voor België

Hoofdstuk 1

Het was eindelijk stil geworden. Het een zucht van verlichting sloop Anaïs op haar tenen naar de slaapkamer naast de kinderkamer. Vermoeid liet ze zich op het bed vallen. Ze was zo ongeveer aan het einde van haar Latijn beseft ze. Maar ze kon niet meer dan een kwartiertje, misschien een half uurtje, haar ogen dichtdoen en hopen dat ze zich daarna weer wat uitgerust zou voelen. Zou het meer jonge moeders zo vergaan, vroeg ze zich af toen de tranen min of meer achter haar ogen brandden.

Ruim drie maanden geleden had ze het leven geschonken aan de allerliefste meisjestweeling die een mens zich maar indenken kan. Toen ze in verwachting was, na twee jaar geleden met Bert te zijn getrouwd, had ze gedacht dat ze het toppunt van haar leven had bereikt. Vijf jaar geleden had ze haar man leren kennen. Het was bijna liefde op het eerste gezicht geweest, nu ja, het tweede gezicht misschien. Bert van Cruyningen was een vlotte, charmante man en had vanaf het begin veel werk van haar gemaakt. Vroeger thuis was zij altijd het lelijke zusje geweest, en de drie jaar oudere Benedikte de knappe die altijd alle aandacht naar zich toe had getrokken.

Een half jaar na hun kennismaking was ze bij Bert ingetrokken, in zijn appartementje in de stad. Er waren wel spanningen geweest, maar dat kon bijna niet anders, als twee mensen die midden in de twintig waren, hun leven aan elkaar aan gingen passen. Een jaar later was hij twee keer van baan veranderd om redenen die ze nooit goed had begrepen, maar hij zei dan dat hij zich in zijn oude baan ineens niet prettig meer voelde. Weer later had Bert werk gevonden hier in Oud-Beijerland waar ze nu woonden, als leraar op een scholengemeenschap, waar hij Duits doceerde. Via bemiddeling van kennissen hadden ze tenslotte kort na hun trouwen dit appartement kunnen huren, en ze moest toegeven dat ze hier fijn woonden op een prachtige locatie.

Omdat Anaïs onrustig was, leunde ze inmiddels op haar ellebogen en keek ze door het zolderraam naar de blauwe lucht buiten. Die prachtige Hollandse luchten maakten haar altijd rustig als ze door oververmoeidheid overmand dreigde te worden.

Ze bewoonden de zolderetage van een statig pand aan de haven van hun dorp. 's Zomers lag er een keur van jachten voor de deur, dan was het hier altijd een gezellige drukte. Mooi uitzicht, schappelijke huur, ze voelde zich helemaal thuis. Beneden in het havenpand was een winkel gevestigd in luxe woonartikelen. Het was een ruime winkel en er hoorde een prachtige tuin bij. Daar mochten Bert en zij zitten als de winkel gesloten was en dat deden ze dan ook graag. Als de meisjes straks

groter waren, zouden ze daar heerlijk kunnen spelen.

Op de etage boven de winkel woonde de eigenaar van het pand en dus ook van de winkel, een vlotte bijna-zestiger, een weduwnaar, en met een open oog voor vrouwelijk schoon. Hij stond nooit zelf in de winkel, maar deed de inkoop en ging daarvoor vaak op reis, soms naar Engeland, maar ook naar andere landen. Hij deed de administratie zelf. Boris van Zanten was een vrolijke man en niet wars van een ondeugende opmerking. Hij maakte altijd de indruk alsof hij alleen maar genoot van het leven. Anaïs vond hem een beetje een flierefluiter. Ze was diep in haar hart zelfs een beetje bang van hem omdat hij zo graag gewaagde opmerkingen maakte en ze eigenlijk niet goed wist hoe ze daarop reageren moest. Hij had een vriendin, dat vond ze een geruststellende gedachte.

De winkel werd bemenst door een drietal verkoopsters waarvan er één een wat oudere vrouw was, ergens tussen de vijfenveertig en de vijftig, die ervoor zorgde dat haar baas rustig een weekje op reis kon en van wie Anaïs het vermoeden had dat ze graag meer wilde zijn dan enkel de zakelijke steun en toeverlaat van Boris. Zeker was ze daar echter niet van. Met Debbie maakte ze zo nu en dan wel eens een kort praatje, maar meer ook niet. De andere twee waren jonge vrouwen zoals zijzelf, met een parttime baan. Die gezichten wisselden nogal eens.

Boven het appartement van Boris lag de zolderetage van het pand, die aan Bert en haar werd verhuurd. Het was een volledig appartement met een zitkamer, een keuken, een badkamer en twee slaapkamers. Als de meisjes groter werden zouden ze behoefte krijgen aan een eigen kamertje en dan zouden ze om die reden moeten gaan verhuizen, dat wist ze.

Het was nog steeds stil in de babykamer. Anaïs zakte weer achterover en ging liggen, nu starend naar de authentieke hanenbalken boven haar. Dit appartement was ruim tien jaar geleden ingericht door de vorige eigenaar van het pand die zich echter aan de kosten had vertild en niet lang daarna zijn pand had moeten verkopen. Toen was Boris gekomen. Hij stond er op bij zijn voornaam genoemd te worden. Hij had de bestaande winkel overgenomen en voortgezet. Met veel succes, besepte Anaïs, dat wel. De loop zat er goed in, al zei Benedikte soms dat het onmogelijk was met een dergelijke winkel in een dorp als Oud-Beijerland, zoveel te kunnen verdienen dat daarmee de luxe levensstijl van de huisbaas mogelijk werd gemaakt, maar misschien had de huisbaas rijke ouders gehad en een vermogen geërfd? Ze wist het niet. Het ging hen natuurlijk ook niets aan.

Anaïs slaakte nog maar eens een zucht en kwam eindelijk overeind. Op haar tenen sloop ze naar de kamer waar haar beide dochttertjes, die ze de namen Miranda en Marcelle hadden gegeven, eindelijk in slaap gevallen waren. Het was half zeven.

Bert was nog niet thuis gekomen van school en had ook niet gebeld dat hij later zou zijn. Het eten was inmiddels aan het verpieteren omdat ze gewoonlijk om half zeven aten.

De meisjes sliepen lekker en ze moest eten, dan zou ze zich vast beter voelen, besefte Anaïs. Ze belde Bert op zijn mobieltje, maar kreeg slechts de voicemail. “Bel je even als je nog lang wegblijft?” sprak ze in. Daarna schepte ze met lichte tegenzin wat eten op haar bord. Met het bord op schoot zette ze de televisie aan, zodat het niet zo stil meer was in huis. Ze at met lange tanden. De televisie boeide haar niet. Ze voelde zich moe, maar vooral ook onrustig. Waarom toch?

Ze zette het bord op het tafeltje en leunde met een zucht achterover op de behaaglijke leren bank. Haar ogen starden door het raam naar buiten. Als ze opstond keek ze zo naar de haven vol mooie jachten beneden, maar ze had geen zin om op te staan. De tweeling was in de tweede week van januari geboren, drie weken te vroeg. Ze was moe gebleven na de redelijk zware bevalling, slikte al een poosje ijzertabletten omdat ze er bloedarmoede aan over had gehouden. Haar schattige meisjes waren in het begin echte huilbaby's geweest, en dat alles in tweevoud. Nachtvoedingen hadden haar drie maanden lang een ongestoorde nachtrust onthouden. Omdat haar melk niet voldoende bleek te zijn voor twee kinderen, gaf ze inmiddels voornamelijk flesvoeding en overwoog ze of het niet veel gemakkelijker zou zijn helemaal met de borstvoeding te stoppen. Ze had nog wel voldoende hoeveelheid, maar het leek wel blauw water en er zat te weinig voeding in. Nu ze weer werkte, moest ze overdag die melk afkolven om aan de kleintjes te geven. Ook daarom zou het het beste zijn, helemaal op flesvoeding over te gaan. Misschien dat haar lichaam dan ook minder vermoeid aan zou gaan voelen.

Haar zwangerschapsverlof zat er inmiddels op. Ze was twee weken geleden weer aan het werk gegaan. Anaïs werkte drie dagen in de week in een plaatselijke luxe kledingwinkel, een groot bedrijf dat kleding verkocht in het betere segment. Van heinde en verre kwamen mensen graag winkelen in het charmante dorp Oud-Beijerland en de kledingwinkel liep dan ook uitstekend. Ze had dit werk altijd leuk gevonden. Het was dichtbij, ze stond nooit in de file maar wandelde in luttele minuten naar haar werk toe en ze kon tussen de middag naar huis gaan. De kinderen gingen twee dagen naar een oppasmoeder en ze werkte bijna altijd op zaterdag, dan paste Bert op. Anaïs leidde het drukke leven van elke moderne jonge moeder. Eigenlijk moest ze een of twee keer per week gaan fitnessen om zich fitter te gaan voelen. Misschien kwam dat er binnenkort van, maar nu kon ze er de energie nog niet voor opbrengen.

Waar bleef Bert toch? Bert, werd ze misschien vermoeider van de zorgen om hem

dan om de zorg voor haar tweeling? Ze wist het niet, werkelijk niet. Alleen Benedikte zei zo nu en dan recht voor zijn raap wat ze ervan dacht, en die dingen hadden een toon die Anaïs niet graag wilde horen. Ze trok haar bord toch maar weer naar zich toe.

Dit soort gedachten had ze in de afgelopen weken zo vaak gehad, maar steeds weer draaiden haar gedachten in een kringetje rond zonder dat zich een oplossing aandeede. Bert zat in de put. Nee, zelf had ze geen postnatale depressie of andere narigheid, ze had alleen maar bloedarmoede en was oververmoeid door de vele onderbroken nachten. Bert gaf nooit een flesje in de nacht. Ondanks dat hij zelf vaak beweerde nauwelijks nog een oog dicht te doen, sliep hij negen van de tien keer prinsheerlijk als er een baby begon te huilen. De afgelopen week was Anaïs gestopt met het geven van een nachtvoeding. De meisjes groeiden goed, ze moesten er nu aan gaan wennen 's nachts door te slapen. Maar tot nog toe hadden ze elke nacht om eten gehuild. Ze had ze dan een lepeltje suikerwater gegeven, op aanraden van haar schoonmoeder. En een oude vrouw in de winkel had haar nog gisteren verteld, Anaïs geloofde dat ze het nog meende ook, dat in haar jeugd lastige baby's zoet gehouden werden met spenen gedoopt in jenever. Jenever! Werden baby's daar soms zo dronken van dat ze daardoor in slaap vielen?

Gelukkig, ze had haar bord leeg. Bijna op hetzelfde moment hoorde ze de voetstappen van Bert op de trap. "Je bent er," glimlachte ze meteen een stuk monterder. "Fijn. Ik zet je eten even in de magnetron. Het is niet warm meer."

"Wacht maar even. Ik wil eerst een glaasje wijn," verzuchtte haar man na haar een lauwe zoen op de wang te hebben gegeven. "Ik had vandaag na schooltijd nog een paar lastige gesprekken, Anaïs."

Hij liep naar de box om even bij zijn dochttertjes te kijken, maar veel aandacht besteedde hij gewoonlijk niet aan hen. Zijn ogen stonden dof, zoals ze dat al een hele tijd stonden. Hij was opgebrand, uitgeput. Het drukke schooljaar, het was nu april, eiste zijn tol en toch moest de drukste tijd nog beginnen. De examentijd zou over een paar weken aanbreken. Ze wist dat Bert daar huizenhoog tegenop zag. Verder moest er een nieuwe, grotere auto komen nu hun gezin was uitgebreid met twee kinderen tegelijkertijd, dus geld voor een vakantie was er dit jaar jammer genoeg niet. Baby's bleken bovendien een grotere kostenpost te zijn dan ze van tevoren hadden ingeschat. Maar ze hadden afgesproken veel te gaan wandelen als de vakantie aanbrak, of fietsen. Binnenkort zou Bert twee weken meivakantie krijgen en daarna nog een heerlijke lange zomervakantie. Zelf zou Anaïs dan drie weken vrij nemen. Er was afgesproken dat Bert gedurende de vakantieperioden voor de kinderen zou zorgen, ook al om op de kosten van de dure opvang te besparen, maar of hem dat zou lukken

waagde Anaïs inmiddels te betwijfelen.

Bert had minstens zo naar kinderen verlangd als zijzelf in de twee jaar proberen die het had gekost eer er werkelijk een zwangerschap was ontstaan. Hij was dolgelukkig geweest toen hij hoorde dat er een tweeling geboren zou worden. Maar Anaïs wist niet precies wanneer dat veranderd was, al zei haar schoonmoeder dat Bert als kind al periodes van somberheid had gekend en had hij als zestienjarige jongen zelfs eens een half jaar aan anorexia geleden. Of dat waar was, wist ze niet, want haar schoonmoeder kon nogal overdrijven. Ze kon uitbundig blij zijn, maar even gemakkelijk bodemloos diep in de put zitten. Misschien leek Bert daarin op zijn moeder? Echter, die nare periode was inmiddels al bijna vijftien jaar geleden. In ieder geval had hij in de afgelopen maanden eveneens niet veel gegeten.

Natuurlijk had Anaïs in de afgelopen jaren gemerkt dat het incasseringsvermogen van Bert minder groot was dan dat van haar. Hij was snel door iets geraakt, raakte gemakkelijk overstuur en uit zijn doen, lag letterlijk snel van iets wakker of kon problemen niet goed overzien. Maar niet meer dan dat.

“Lekker,” bromde hij nadat hij een paar happen had genomen. “Ik ben moe, Anaïs. Ik ga vanavond vroeg slapen.”

“Ik ben ook moe. Ik kruip er ook vroeg in, dan heb ik al een aantal uren slaap gehad als de kinderen vannacht toch weer wakker worden.”

“Doe dat. Ik hoor ze toch niet.”

“Misschien wil jij er uit gaan als ik je wakker por?” stelde ze voor.

“Spaar me! Mij wacht morgen een lange dag, Anaïs. Je hebt er geen idee van hoe lastig die schoolkinderen zijn.” Er volgde een zucht die uit zijn tenen leek te komen.

“Ik moet ook werken,” liet ze bijna fluisterend weten. Maar Bert pakte de afstandsbediening op en zette de televisie weer aan. Hij zou geen moeite doen haar een handje te helpen met opruimen, besepte ze.

Het was midden in de nacht en buiten was het donker. Als Anaïs door het raam van de kamer keek, zag ze de verlichting buiten branden. Zo van boven kon ze zich met een beetje goede wil bijna voorstellen in een vakantiedorp te wonen.

Ze staarde naar buiten. De meisjes sliepen door, gelukkig, maar gek genoeg was ze zelf wakker geworden op het tijdstip dat ze sinds de bevalling steeds op had moeten staan voor het geven van de voeding. Ze maakte een kopje thee, zoals ze na de voedingen ook steeds gedaan had. Ze ging in de stoel bij het raam zitten. Anaïs geeuwde hartgrondig. Zodra ze de thee op had ging ze weer slapen. Ze wist uit ervaring dat ze dan binnen tien minuten, een kwartier, wel weer in slaap zou vallen tot om zes uur, half zeven in de morgen de nieuwe dag begon.

Toch begonnen haar gedachten weer rond te tolleren. Wat was er toch aan de hand met haar man? Hij was vaak zo moe, hij vergat zoveel dingen, hij wilde niet naar de dokter, zoals ze hem meerdere malen op het hart had gedrukt. Ze herkende hem zo niet. Maar hij beweerde bij hoog en laag dat het allemaal wel goed zou komen. Het was voorjaar en over een paar weken brak de lange vakantie aan. Dan zou hij eens goed uit gaan rusten. Ze moest zich vooral geen zorgen maken. Ze hadden kinderen gekregen, dat was een grote verandering in hun leven, ook in het zijne. De verantwoordelijkheid voor een gezin lag nu geheel op zijn schouders, benadrukte hij. Dat voelde hij. Ze had geknikt en gezegd het begrepen te hebben. Toen was hij gaan slapen. Zij ook. Twee vermoeide mensen, maar toch nog jong, naar bed gaan op een tijdstip dat in een ouderwets boerengezin niet zou hebben misstaan.

De thee was lekker. Hoe het kwam wist ze niet, ze knapte altijd op van thee. Bert niet, die dronk liever een wijntje. Nu ze erover nadacht, dronk hij tegenwoordig elke avond. Soms drie glazen, soms ook beduidend meer. Ja, hij had gelijk, het was hem allemaal teveel geworden. Waarom precies begreep ze toch niet helemaal. De zorg van de tweeling kwam voor vijftien procent op haar neer. Benedikte had haar daar al eens voor gewaarschuwd. Ach, haar zus, de schat! Ze hadden een heel goede band. Gelukkig woonde Benedikte niet ver weg. Zij en Harry hadden drie jaar geleden een prachtig appartement gekocht in Rotterdam, met een schitterend uitzicht op de rivier. Als ze bij Benedikte in de kamer zat kon ze van tien hoog de hele dag door schepen voorbij zien varen en als 's avonds de lichten brandden werd het uitzicht adembenemend. Maar ja, zij was meer een buitenmens en vond het uitzicht op hun kleine dorpshaventje zeker zo charmant, al zei Harry, de man van Benedikte, soms wat schamper het hier allemaal wat kneuterig te vinden.

Anaïs nam het laatste slokje voor ze terugging naar bed. Eerst nog even in de babykamer kijken. Beide meisjes sliepen. Ineens werd ze overvallen door een ongekende aanval van allesomvattende moederliefde. Wat een schatjes, wat een mooie meisjes, en dat waren háár kinderen! Gloeiend van trots kroop ze even later weer onder haar dekbed. Ze luisterde naar de rustige ademhaling van haar man. Wonder boven wonder viel ze bijna meteen in slaap.

“Goeiemorgen, Anaïs!”

Boris van Zanten keek haar lachend aan toen ze de volgende morgen de trap afkwam om de baby's naar de opvang te gaan brengen voor ze ging werken. Als ze beter bij kas had gezeten, had ze liever een vaste oppas ingehuurd om bij hen thuis voor de kinderen te zorgen. Maar aan de andere kant, als ze zich zoiets kon permitteren, zou ze eigenlijk het allerliefst een jaar of vier thuis willen blijven om

zelf de kinderen te verzorgen en op te voeden en zo maximaal van hun eerste jaren te kunnen genieten. Werkende vrouwen, zoals zijzelf, misten immers maar al te vaak het eerste lachje, de eerste stapjes, allerlei dierbare momenten die een kindje met zich mee bracht. Dat was Anaïs zich maar al te goed bewust. Maar ze hadden haar inkomen nodig. Bert verdiende niet slecht als docent, maar het was niet genoeg.

Ze glimlachte wat onzeker terug. “Ook goedemorgen, Boris. Je bent vandaag al vroeg op.”

Zijn ogen gleden goedkeurend over haar gestalte. Het waren de ogen van een man van de wereld, een man met een warme belangstelling voor vrouwelijk schoon. Ze voelde zich altijd een beetje ongemakkelijk bij deze man. Ze knikte naar het slapende kindje. “Je begrijpt, ik heb haast. Ik moet gaan werken.”

Hij schudde met getuiste lippen het hoofd. “Arme jij. Blijf toch lekker thuis! Waarom willen vrouwen tegenwoordig zo graag carrière maken? Waarom laten ze dat niet gewoon aan de mannen over?”

“De regering denkt daar heel anders over, Boris. Iedereen aan de bak! Bovendien willen Bert en ik sparen, om later een eigen huis te kunnen kopen. Trouwens, ik heb heel leuk werk en het heeft zijn voordelen om eens over iets anders te praten dan vieze luiers of huiduitslag,” pareerde ze. “Ben je vandaag in de winkel? Je bent zo vroeg op.”

Boris was een van die mensen, die graag een gat in de dag sliepen en lag meestal in bed tot een uur of tien, wanneer de winkel openging. Dan kwam hij op zijn gemak op gang en ging pas tegen het middaguur eens beneden kijken. Of hij had afspraken om inkopen te gaan doen voor de zaak. Soms in Nederland, heel vaak in Engeland en dan was hij een paar dagen op reis. Hij scheen graag te reizen, ging ook vaak naar Zwitserland of waar dan ook heen. Ze was er niet precies van op de hoogte. Hij lachte. “Vandaag heb ik een leuke lunchafpraak in Limburg.”

“O, vandaar je vroege opstaan.”

Hij lachte luid. “De dame in kwestie is weliswaar al vijftig geweest, maar nog steeds uiterst charmant.”

Ze kon het niet laten hem een beetje te plagen. “Weet je wel zeker dat het een zakenlunch is?”

Hij genoot altijd van opmerkingen als ze een beetje op het randje waren. “Slank, bruin haar, rood geverfde nagels, een pittige dame, dat is waar.”

“Nu, veel plezier dan,” grinnikte ze nog, terwijl ze zich handig langs hem heen wrong.

Het was al veel te laat geworden.

Hoofdstuk 2

Inmiddels was de meivakantie aangebroken. Twee weken lang zou de school gesloten zijn en Anaïs hoopte dat het lang genoeg was voor Bert om eens goed uit te rusten en vooral, om zijn gewone levenslust weer terug te krijgen. Voor zover Anaïs wist, deed Bert inderdaad niet veel anders dan uitrusten. De meisjes kregen hun flesjes en zelfs hun fruithapje, maar ze moest ze in bed doen voor ze 's morgens naar de winkel ging en als ze een boodschappenlijstje had achtergelaten, waren de nodige boodschappen lang niet altijd in huis gehaald. Koken deed Bert niet. Ze drong nogmaals op een doktersbezoek aan toen hij al een week vrij was en er nog steeds niets uit zijn handen kwam. Laatst hoorde ze op de zaak van een jonge vrouw bij wie een ernstige vorm van uitgezaaide huidkanker was ontdekt. Die was ook zo moe geweest. Ze begon zich inmiddels werkelijk zorgen over haar man te maken. Ze zei dit ook tegen hem en van binnen besepte ze dat dit wel heel voorzichtig was uitgedrukt.

Hij moest gewoon een schop onder zijn kont hebben, was het ongezouten commentaar van Benedikte. Die hoopte, dat de twee zussen er samen een dagje tussenuit zouden kunnen gaan. Zij wilde haar zusje graag op een leuk uitje trakteren na de drukke tijd die ze achter de rug had.

Nu ze niet langer elke nacht op hoefde te staan om haar twee dochttertjes een nachtvoeding te geven merkte Anaïs dat ze langzaam haar vroegere energie begon terug te krijgen. De meisjes huilden niet meer zoveel als in het begin, nee, ze lachten zelfs als ze tegen hen sprak of op hun buikjes kietelde. Dat gaf zo'n heerlijk gevoel, zo'n totaal gevoel van liefde, dat ze eindelijk begon te begrijpen waarom moederliefde zo vaak werd gezien als de meest onbaatzuchtige vorm van liefde die er bestond. Een moeder zou wel nooit ophouden met het houden van haar kind, meende ze. Hoewel, als je de kranten of de bladen las zou een mens daar soms anders over gaan denken, maar zelf vond ze dat overweldigende geluksgevoel, dat ze kreeg als ze haar kinderen koesterde en ze tegen haar lachten, met niets te vergelijken.

Als ze hierover weleens iets tegen Bert zei, haalde hij slechts zijn schouders op. Lag dat aan zijn moedeloosheid? Aan zijn somberheid? Of gewoon aan het feit dat hij een man was? Anaïs wist het niet. Ze drong er sterk bij hem op aan bij de dokter langs te gaan nu hij toch vrij was. Maar hij wilde niet en een enkele keer vroeg ze zichzelf af of het verstandig zou zijn, zelf bij de dokter langs te gaan om over haar zorgen over haar man te praten. Maar ze meende, dat een dokter zou zeggen dat de

patiënt zelf moest komen wilde hij iets voor hem kunnen doen en dat was natuurlijk logisch ook.

Zo gleed de ene prachtige meidag in de andere over. Na anderhalve week heerlijk weer kwam de omslag en brak er een regenachtige periode aan met veel bewolking en wind. Zulk somber weer deed Bert al helemaal geen goed besepte Anaïs al snel.

Op de zaak was er weinig te doen. De leukste zomerkleren waren inmiddels wel verkocht en veel vrouwen wachtten nu nog even tot de uitverkoop zou beginnen en ze op zoek konden gaan naar de laatste leuke dingen, maar dan wel flink afgeprijsd. Dan werd het weer een poosje drukker, om weer stil te worden als de scholen hun deuren sloten voor de grote vakantie. Wanneer het dan uiteindelijk augustus werd, werd er elke dag weer nieuwe kleding aangevoerd voor de nieuwe collectie. Winterkleren moesten doorgaans gepast worden als de mussen dood van het dak vielen, en je zomerkleren moest je kopen als je man een toertocht op de schaats maakte, bromde een klant eens goedmoedig tegen Anaïs. Dat was een gezette vrouw geweest, die droeg maat 48, en leuke dingen in die maten waren volgens haar altijd het eerste weg, dus moest ze altijd winkelen als de nieuwe mode nog maar net binnen was. Anaïs moest daar weleens om grinniken, maar helemaal ongelijk had die klant natuurlijk niet gehad.

Ze liep op de tweede donderdag in mei met een opgeruimd gevoel naar huis. Het was fijn, zich inmiddels niet langer zo moe te voelen nu de meisjes er aan gewend waren geraakt 's nachts door te slapen. Ze kreeg weer goede moed. Ze genoot van de baby's en Bert zou zo langzamerhand uitgerust moeten zijn, na zijn nu al dagenlange rust. Had ze zelf niet ontdekt, op het moment dat ze nooit een nacht ongestoord door had kunnen slapen, hoe vermoeidheid een mens gemakkelijk somber kon maken? Als Bert nu hele dagen thuis niets deed, hoe jammer ook, dan zou hij ondertussen toch wel weer op gaan knappen? En zo niet, dan zou ze samen met hem met de dokter gaan praten, besloot ze onderweg. Misschien zouden medicijnen hem dan kunnen helpen. Lichamelijk was er niets met hem aan de hand. Al voor de tweeling was geboren, was zijn bloed geprikt, zijn bloeddruk gemeten en zijn urine nagekeken. Er was geen lichamelijke oorzaak van zijn vermoeidheid gevonden. Daarna was Bert niet meer bij de dokter geweest.

“Hallo, ik ben er weer,” riep ze terwijl ze de deur van hun appartement door stapte.

Ze trof er ook vandaag hetzelfde beeld aan als op de vorige dagen. Bert hing voor de televisie. Er stond een glas voor hem op tafel. De meisjes lagen in de box te jengelen. Hun luiers waren doornat en ze beet op haar lippen om niet te hoeven vragen of ze eigenlijk wel een schone luiers hadden gekregen na de laatste die ze hen zelf die

morgen had aangedaan. Anaïs haalde diep adem. “Ik ben er weer. Wat is er, lieverdjes, hebben jullie honger? Ha, andere lieverd,” ze boog zich over haar man heen en gaf hem de gebruikelijke kus op zijn wang. Hij keek slechts vluchtig op. “Ben je er eindelijk?” vroeg hij een tikje nors. “De dag duurde eindeloos.”

“Het is vanmiddag een paar uur droog geweest. Heb je geen wandelingetje met Miranda en Marcelle gemaakt?”

“Eer ik kinderwagen en kinderen de trap heb afgesjouwd, ben ik al versleten,” bromde hij.

“Nee dus. Jammer, het zou je goed hebben gedaan, lekker buiten te lopen.”

“Ja hoor, alles is te genezen met een gezonde portie beweging in de buitenlucht,” sneerde hij, want dat had ze hem pas nog op het hart gedrukt.

“Niet alles Bert, maar wel veel.” Wel, ze stroopte figuurlijk haar mouwen op en voorzag de kinderen eerst van schone luiers om hun rood uitgeslagen billetjes, die ze zorgvuldig met een verzachtende zalf insmeerde. Babybiljetjes kleurden gemakkelijk rood als ze te lang en te vaak in hun eigen viezigheid lagen, schoot het door haar hoofd, maar ze drukte die gedachte weg.

“Hoe laat hebben ze hun laatste flesje gehad?” vroeg ze schijnbaar langs haar neus weg, terwijl ze de voeding op temperatuur bracht.

“Huh, o, dat weet ik niet meer precies. Voor ze gingen slapen, geloof ik.”

“Hoe laat gingen ze slapen?”

Ze werkte ondertussen door. Ze drukte hem een fles en een kind in de armen. Zonder protest stopte hij de speen in het opengesperde mondje. Het klagelijke jengelen hield meteen op, er werd driftig gezogen. In een mum van tijd had ze zelf de andere baby op schoot. Terwijl de flesjes werden leeggedronken, keek ze tersluiks de kamer rond. Rond zijn stoel lagen kranten, niet open gemaakte post, rekeningen, zag ze. Ze zou zelf hun bankzaken vanavond maar regelen. Hij deed het niet meer. Hij deed helemaal niets meer. Ze haalde diep adem. Kon ze eigenlijk nog wel rustig gaan werken als hij nauwelijks naar de tweeling omkeek? Het werd haar op dat moment bang om het hart.

De meubelen waren stoffig. Overal slingerde van alles rond. Goedbeschouwd leek het wel of de bliksem was ingeslagen, zou Benedikte zeggen. Anaïs keek nogmaals naar Bert. Misschien kon hij het niet helpen? Was die uitgebluste blik in zijn ogen wel enkel het gevolg van zijn aanhoudende vermoeidheid? Ineens vermande ze zich. Terwijl ze op het boertje wachtte, haalde ze diep adem. “Morgen ga ik de dokter bellen en we gaan er samen heen.”

“Waarom?” vroeg hij verbaasd. “Ben je ziek?”

“Het gaat niet goed met je, Bert. Ik begin me zo langzamerhand echt zorgen over je

te maken, omdat je aldoor zo moe en somber blijft, zelfs al ben je nu bijna twee weken vrij geweest.”

“Ik ben alleen maar opgebrand,” reageerde hij afgemeten. “Niets anders. Ben je soms boos omdat er niets meer onder de lakens gebeurt?”

Daar reageerde ze maar niet op. Eerst dacht ze dat dit zo was omdat het niet goed was, zo kort na de bevalling, maar nu hij er zelf over begon.... Kon het ook aan hem liggen?

“Maandag begint de school weer, maar dan meld ik me ziek. Burn out komt veel voor onder leraren. Ik ben aldoor moe.”

“Als je in de ziektewet zit, moet er ook een dokter aan te pas komen, Bert, dus dan is het beter niet te lang te wachten om naar hem toe te gaan.”

“Ik heb geen zin meer in mijn werk, Anaïs. Al die drukke kinderen! En dan straks die examentijd, ik moet er gewoon niet aan denken.”

Ze schrok. Een baan in het onderwijs bood zekerheid en vooral veel vakantie, al vonden de meeste leraren zelf dat het behoorlijk tegenviel met de ruime vrije tijd die mensen buiten het onderwijs zo jaloers konden bekijken. Vergaderingen, rapporten, voorbereidingen en nascholingen slokten veel meer tijd op dan de meeste leraren lief was.

“Als het werk je is gaan tegenstaan, probeer dan iets anders te zoeken. Bert, je bent de laatste tijd nergens meer toe te bewegen. Ik maak me er inmiddels echt zorgen om.”

“Hoeft niet, meisje. Ik vind het wel prima, om niets meer te hoeven doen. Ik verveel me niet.”

“Wat doe je dan de hele dag?”

“Ik lees de krant, kijk wat sport, doe een dutje. Het is best zo. Het gaat wel weer over. Misschien gaat het straks beter als de zomervakantie komt. Tot die tijd ga ik niet meer naar school, dan weet je dat vast.”

“Ik heb een tijdje gehoopt dat de rust je goed zou doen, maar volgens mij verandert er niet veel. Het duurt inmiddels veel te lang. Je moet weer naar de dokter.”

“Ik ga niet,” hield hij stug vol.

“Dan ga ik alleen en praat ik met hem over het feit dat ik me zorgen maak over jou.”

“Moet jij weten. Hij zal alleen maar zeggen, dat ik dan zelf moet komen. Nu, mijn bloeddruk is al gemeten en wat moet ik verder? Denk je soms dat ik bij zo’n pillendraaier uit moet gaan huilen over mijn aanhoudende vermoeidheid?”

Ze beet op haar lip, want in de laatste zin had ze de obstinate toon gehoord, die ze

maar al te goed van hem kende. Met Bert was geen land te bezeilen als hij zo deed. Dan beet hij zich vast in zijn eigen gelijk.

Ze zuchtte en slikte een traan weg. De boertjes waren gelaten. De meisjes werden slaperig. Ze bracht ze naar bed, voor ze naar de keuken liep.

Daar schoof ze de hele bende aan de kant. Sinds gisteravond was hier niets meer afgewassen of opgeruimd.

Met tranen die achter haar ogen prikten, schildte ze een paar aardappelen en haalde ze een pak diepvriesspinazie tevoorschijn om zo snel mogelijk klaar te zijn.

Het was donker geworden.

Bert lag al in bed, maar gek genoeg kon ze zelf niet slapen. Kon het zijn, dat een mens eenvoudig te moe was om te slapen? Onder en na het eten had Bert naar een voetbalwedstrijd gekeken, terwijl ze zelf twee uur lang bezig was geweest met stoffen, zuigen en de keuken opruimen. Pas na tien uur was ze op de bank geploft. Toen ze een praatje met Bert aan wilde knopen was het: “stil nu, het is bijna afgelopen.” Maar direct na de wedstrijd en de daaropvolgende onvermijdelijke nabeschouwing, had ze als zoveel andere avonden een vluchtige zoen op de wang gekregen en was hij naar bed gegaan.

De baby's hadden hun avondvoeding nog niet gehad en die had ze daarna gegeven. Ze speelde, babbelde en kietelde haar dochters een poosje. Dat waren heerlijke momenten, wat een geluk dat ze daarvan zo intens kon genieten! Toen de kinderen weer in hun bedje lagen en ze zelf in haar nachthemd en gewapend met een beker warme melk met honing bij het raam zat om naar de verlichte haven te staren, kwamen eindelijk de gedachten. Gewenst of ongewenst, wie het druk had gunde zich niet veel tijd om bij gevoelens stil te staan, maar soms moest dat.

Was ze gelukkig, nu ze kinderen had gekregen? Toen de kinderwens eenmaal was gevoeld en geuit, eigenlijk vooral van haar kant want Bert vond het niet erg om kinderloos te blijven, was Anaïs pas na langere tijd zwanger geraakt. Dat het een tweeling zou worden, wist ze al na een paar maanden. Bert had wel eens iets gezegd in de trend van: gelukkig, dan ben je er in één zwangerschap vanaf en hebben we meteen een compleet gezin, maar dat had ze als verder niet belangrijk terzijde geschoven. Soms vreesde ze, dat hij helemaal niet aan kinderen toe was geweest en het haar alleen maar naar de zin had willen maken, maar daar was ze niet zeker van. Zijn vermoeidheid en somberheid waren niet lang voor de bevalling ontstaan en daarna niet meer weggegaan. Er waren pieken en dalen in zijn stemmingen. Soms zat hij mateloos in de put, andere keren leek het wat beter te gaan en nam de hoop toe dat hij weer snel de oude zou zijn en daarmee zijn gewone zelf: een gezellige, warmvoelende man, handig met gereedschap, nooit te beroerd om een klusje voor

haar of voor zijn ouders te doen, al was hij wat huishoudelijke taken betreft wat behoudend gebleken. Maar goed, pa Van Cruyningen wist nog niet eens hoe hij een ei moest koken, dus van huis uit had Bert niet al te veel emancipatie meegekregen. Ze kon overigens best overweg met zijn ouders en broer Paul. Net als zij had Bert een kleine familie. Zelf had ze alleen Benedikte nog. Haar vader was al met de noorderzon vertrokken toen ze nog maar een jaar of negen was. Haar moeder was weliswaar snel hertrouwd, maar een paar jaar geleden was ze ziek geworden, de door veel vrouwen zo gevreesde borstkanker. Het had voor haar het einde betekend. De band tussen haar en Benedikte was juist tijdens het zware ziekbed van hun moeder hechter geworden dan ooit eerder het geval was geweest. Hun stiefvader zagen ze inmiddels niet meer, dat was een erg dominante man die zelf twee oudere kinderen had en zelfs al zes kleinkinderen. Met iedereen maakte hij ruzie en dus was al het contact dat er bestond nog slechts een jaarlijkse kerstkaart. Mam had zich destijds aan dat moeilijke karakter aangepast en het contact met haar eigen dochters had daaronder flink te lijden gehad, wat pas weer verbeterd was toen ze ziek geworden was en de zussen samen voor haar gezorgd hadden omdat haar man daar nauwelijks rekening mee hield. Benedikte had meer weet van het gebeurde dan Anaïs. Ze maakte carrière, Harry ook, ze hadden beiden een vorstelijk inkomen en konden alles doen en laten in het leven dat ze prettig vonden. Hun appartement was prachtig, maar nooit was Anaïs jaloers, want al heel lang geleden had ze ontdekt dat het weliswaar prettig was om geen geldzorgen te hoeven hebben, maar dat zij vooral genoot van minder kostbare dingen in het leven: vriendschap, een fietstocht, een strandwandeling. Vakantie in Drenthe vond ze plezieriger dan een reis naar een duur en warm vakantieoord.

Anaïs nipte aan de warme melk. Zo nu en dan roerde ze in de beker om te voorkomen dat er een vel op de warme melk kwam. Ze haalde diep adem. Ja, morgen zou ze vanaf de zaak naar de dokter bellen om hem haar zorgen voor te leggen. Ook al wilde hij dat niet, ze had misschien wel iets te lang gewacht met hem gewoon voor het blok te zetten. Het was inmiddels duidelijk, dat wat de oorzaak van zijn vermoeidheid ook mocht zijn, hij die niet op eigen kracht zou overwinnen. Ze wilde hem zo graag helpen, al deed hij nog zo afwerend. Ze wilde zo graag weten wat hij voelde of dacht, net als vroeger, maar hij was gesloten geworden en wilde nergens over praten.

Ze zuchtte. De laatste tijd vond ze het best moeilijk om met hem om te gaan, maar ze was niet een van de jonge mensen die dan meteen maar een relatie beëindigden om op zoek te gaan naar iets dat leuker was. Het een leven lang alleen maar leuk hebben met elkaar, zonder tegenslagen te moeten doormaken, dat zou maar weinig

mensen gegeven zijn.

Ze stond op. Het was elf uur geweest. Morgenochtend zou om zes uur de wekker alweer aflopen.

Hoewel ze naar haar eigen idee geen oog dicht had gedaan, merkte ze toch opeens op dat Bert niet meer naast haar lag en ze had niet gemerkt dat hij was opgestaan. Eerst draaide ze zich gewoon om, in de veronderstelling dat hij naar het toilet was gegaan, maar hoewel ze min of meer weg soesde drong het op een gegeven moment toch tot haar door dat hij niet terug kwam. Ze sloeg het dekbed weg en ging kijken.

Er brandde licht in de kamer, maar Bert was er niet. Vreemd. Ze keek in de keuken, maar daar was het donker en was hij ook niet. Op het toilet was hij niet, bij de slapende baby's evenmin. Bert was weggegaan! Geschrokken keek ze op haar horloge. Het was half vier in de nacht. Waar kon hij in vredesnaam op dit tijdstip naartoe gegaan zijn en hoe lang was hij al weg?

Ongerust als ze inmiddels was, belde ze hem op zijn mobiel, maar ze kreeg slechts de voice-mail.

Wat nu te doen? Moest ze hem gaan zoeken? Zou het misschien kunnen zijn dat hij niet meer kon slapen en even beneden aan de haven was gaan kijken? Maar dat deed hij nooit. Toch trok ze haar badjas aan en ging ze naar beneden. Op haar tenen sloop ze langs Boris' appartement op de eerste verdieping. De voordeur was dicht. Bert stond niet ergens aan het water een sigaretje te roken, zoals ze half en half had verwacht. Hij was daar sinds kort weer mee begonnen, maar ze hadden de afspraak had hij niet in huis rookte. Hij rookte trouwens niet veel.

Wat nu? Ze huiverde. Was het de frisse nachtlucht, of haar toenemende ongerustheid die maakte dat ze het koud had gekregen? Misschien was hij in de tuin achter de winkel gaan zitten? Waarom had ze daar niet eerder aan gedacht? Daar ging hij wel vaker een paar minuten zitten om te roken. Maar ook daar was geen spoor van Bert te bekennen. In het schuurtje bleek echter, dat zijn fiets weg was. Hij was dus inderdaad weggegaan! Had ze een briefje over het hoofd gezien, waarin hij haar liet weten wat hij was gaan doen?

Ze haastte zich met wat meer lawaai naar boven, want haar hart begon in haar keel te bonken en de nachtrust van Boris was haar op dat moment worst. Ze keek rond, zocht. Toen vond ze op zijn computer een geel briefje geplakt. 'Ik kan er niet meer tegen. Bert.'

"Nee," schreeuwde ze. "Nee, nee!"

Een paar tellen later stommelde Boris verontwaardigd naar binnen. "Waarom ga je zo tekeer? Ik doe geen oog dicht, als jullie zoveel herrie maken en..."

Hij zag haar, pakte haar vast en las het briefje. “Volgens mij moet je 112 bellen.” Anaïs was op de bank gaan zitten met haar hoofd in haar handen.

“Was hij depressief, Anaïs?” drong Boris aan, nadat hij het telefoontje had gepleegd dat niemand ooit wilde plegen.

“Moe, en soms somber, maar nee, depressief, dat ontkende hij. Boris, hij zal toch niet...?”

“Meestal is een dergelijk briefje een schreeuw om aandacht, Anaïs. De politie komt er aan. Trek wat aan. Slapen doe je toch niet meer. Ze gaan hem zoeken, daar kun je zeker van zijn.”

Ze voelde niet langer, dacht niets meer, ze leek wel een zombie. Goddank sliepen de kinderen door alles heen. Met een loodzwaar gevoel trok ze een spijkerbroek en T-shirtje aan. Niet veel later liet Boris twee agenten binnen, een man en een vrouw, beiden van de leeftijd van Anaïs, zo rond de dertig. Ze vertelde hen moeizaam wat ze wist. Ze lazen het briefje en dat werd in een plastic zakje meegenomen. Ze moest kijken welke kleren ze miste zodat ze wisten wat hij aan had. Ze zouden alle kanalen open zetten om hem zo snel mogelijk op te sporen. Net als Boris benadrukte de vrouwelijke agent dat ze veel van zulke vermissingen tegenkwamen in hun werk en dat het bijna altijd een schreeuw om aandacht was.

Niet veel later vertrok het tweetal. Boris was ongevraagd in de keuken bezig om twee bekers sterke koffie te zetten. Even later kwam hij naast haar zitten. “We hebben geen warme band, Anaïs, maar als ik iets voor je kan doen, schroom dan niet me dat te laten weten.”

Ze knikte zonder iets te zeggen.

“Heeft Bert familie? Wil je hen niet laten weten dat hij vermist is?”

“Het is nog zo vroeg.”

“Als iemand om kwart voor vijf in de nacht gebeld wordt, betekent dat inderdaad maar zelden iets goeds, Anaïs. Maar ik denk wel dat ze graag willen weten dat de politie naar Bert op zoek is gegaan.”

Ze knikte. Haar handen beefden.

“Is dit het nummer?” vroeg Boris, nadat ze haar agenda had gepakt. “Staat het nummer niet in de telefoon zelf?”

“Ja, natuurlijk, dat ook, niet eens aan gedacht.”

“Pa en ma Van Cruyningen. Zal ik bellen?”

“Wil je dat doen, alsjeblieft?”

“Vanzelfsprekend, kindje. Ik mag dan in jouw ogen een flamboyante flierefluiter zijn, en dat ben ik ook wel, maar als iemand in nood is ben ik nooit te beroerd de helpende hand toe te steken.”

Hij belde. Binnen een uur begon het appartement vol te lopen. Haar schoonouders, haar zwager Paul met zijn vrouw Ellen. Ze had zelf Benedikte en Harry gebeld, al had ze daarbij zo moeten huilen dat ze nauwelijks te verstaan was geweest, maar Benedikte had meteen begrepen dat er iets aan de hand was en geroepen: “We komen er aan.”

Het lange wachten was begonnen. De tijd kroop trager dan ooit voorbij. De kordate Benedikte zorgde voor wat boterhammen en gaf de meisjes een flesje. Ma Van Cruyningen, hoewel zelf ook behoorlijk overstuur, deed haar kleindochters in bad. Boris was weggegaan maar een poos later weer komen vragen of ze al iets hadden gehoord. Paul wilde zelf gaan zoeken en vroeg Anaïs het hemd van het lijf waar Bert graag heen ging. Hij was vertrokken om onder andere bij de school te gaan kijken of Bert soms daar naartoe was gegaan om de komende examens voor te bereiden omdat hij toch niet meer slapen kon.

Toen rond tien uur in de morgen werd aangebeld en toen er opnieuw een politieauto voor de deur stond, wist ze het al voor de woordvoerende agent het zei. “We hebben hem gevonden, mevrouw.”